

træffe Forandringer i de skete Ansættelser. Disse ere derfor foreslaaede at skulle ske ved kongelig Anordning, og det er endvidere foreslaaet, at Ansættelserne kun som Regel skulle være bindende, og der skal være Adgang for Ministeriet til at gøre Undtagelser, hvor der i det specielle Tilfælde maatte findes Grund dertil.

Selv med en saadan Indskrænkning i Adgangen til at søge de enkelte Embeder, som den fornævnte Ansættelse vil medføre, vil det dog ikke kunne undgaas, naar Indstillingsretten helt lægges over til Menighedsraadene, at der — endog i større Omfang, end det nu er Tilfældet — vil blive gejstlige Embedsmænd, der ikke opnaa den Befordring, som deres Alder, Eksamens-karakterer og Anciennitet kunde give dem Krav paa. Noget saadant hænder ogsaa i andre Embedsstillinger, men for disses Vedkommende bødes der da som Regel paa Forholdet ved, at de paagældende Embeder ere normerede med Alderstillæg. Noget tilsvarende vil med de nugældende Regler for Gejstlighedens Lønningsmaade ikke fuldt ud kunne ske for Gejstlighedens Vedkommende, men der vil dog delvis kunne raades Bod paa de uheldige Forhold, som her kunne fremkomme, ad den i § 21, 2det Stykke, foreslaaede Vej. Angaaende de her omhandlede Midler, der ved Afdrag i de større Præstekalds Indtægter midlertidig inddrages blandt Stiftsmidlerne, har der i en Aarrække paa de aarlige Finanslove — i en Anmærkning under § 21 II., Nr. 4 — været optaget en Bestemmelse, hvorefter der af samme kan anvendes et vist Beløb aarlig (for Tiden indtil 45,000 Kr.) som Tilskud til utilstrækkelig lønnede eller selvstændig Indtægt savnende Embeder og Bestillinger saavel som til Understøttelser til Kapellanhold, dog at intet Præstekalds samlede Indtægt derved bringes til at overstige 2400 Kr. Efter den Praksis, der hidtil er fulgt ved Fordelingen af det her omhandlede Beløb, er netop særligt Hensyn taget ogsaa til den Tid, hvori en Præst har siddet i et ringe lønnet Embede uden at kunne opnaa Befordring, og Bestemmelsen i Lovforslagets § 21, 2det Stykke, vil for saa vidt være i Overensstemmelse hermed. Men fremtidig skulde disse Tilskud ogsaa kunne tildeles gejstlige Embedsmænd med en Nettoindtægt over 2400 Kr., naar de have hensiddet saa lang Tid i deres Embede, at de maa siges at være skuffede i deres Forventninger om at opnaa Befordring, hvad der efter Omstændighederne maa siges at være fuldt saa retfærdigt, som at der nu tildeles Præster

Tilskud af disse Midler, der lige have tiltraadt Begynderkald. Disse bør i alt Fald som Regel staa tilbage for hine; men for saa vidt mulig at sikre, at der ved Fordelingen følges en ensartet Fremgangsmaade, er det foreslaaet, at der ved kongelig Anordning skal gives nærmere Regler for Fordelingen af disse Alderstillæg.

Reglerne i §§ 22 og 23 give kun Anledning til faa Bemærkninger. I § 22, 2det Stykke, er der ved Regler om „Adgang til Præsteembeder i Almindelighed“ sigtet til de almindelige Betingelser for at kunne udnævnes til Præst og modtage gejstlig Ordination (Indfødsret, Alder, Embedseksamen og praktiske Prøver samt Værnepligtsforhold og Levned, jfr. D. L. 2—2—5 og 2—11—13), medens der ved Regler om „Adgang til det specielle Embede“ sigtes til, om paagældende i Henhold til Reglen i § 21, 1ste Stykke, er kvalificeret til at ansøge om det ledige Embede, for saa vidt der ikke findes Grund til at gøre Undtagelse. — Bestemmelsen i § 22, 4de Stykke, hvorved der aabnes Biskoppen Adgang til, naar han finder, at Forholdene i Pastoratet gøre hans personlige Nærværelse ønskelig, at overvære og lede det Møde, paa hvilket Menighedsraadet skal gøre sin Indstilling, vil vistnok findes at være i god Overensstemmelse med den Indfyldelse, der bør tillægges det biskoppelige Embede paa Menighedsforholdene i Stiftet, og vil utvivlsomt i mange Tilfælde kunne virke til Gavn. Ministeriet vil i alt Fald for sit Vedkommende finde, at der ved en Bestemmelse som denne paa langt mere fyldestgørende Maade vil kunne blive taget Hensyn til Menighedens særegne Tilstande i kirkelig Henseende, end om man, som af Kirkekommissionens Flertal foreslaaet, gav Kirkestyrelsen Ret til at udskyde et vist Antal af Ansøgerne, aldeles afset fra, hvad der, efter hvad der ovenfor er anført, i øvrigt kan anføres imod at tillægge Styrelsen en saadan Ret. — Den Frist af 8—14 Dage, der i Henhold til § 23, sidste Punktum, skal gives Menighedsraadene ved Sammenkaldelsen af det fornævnte Møde samtidig med, at Ansøgningerne tilstilles dem, er selvfølgelig foreskrevet for at give Medlemmerne den fornødne Tid til Overvejelse af disse. Om Ansøgningerne skulle cirkulere mellem Menighedsraadene Medlemmer, eller om mulig Formændene — i Henhold til § 8, 1ste Stykke — ville finde sig foranledigede til at sammenkalde Medlemmerne til et forberedende Møde, har man ment at burde